

Γεια σας, είμαστε στο πολιτικό γραφείο του κυρίου Κουβέλη. Είμαστε η Κάλλι και ο Καρπίδης από το politikoblog και ο κύριος Κουβέλης.

Κουβέλης: Γεια σας.

Κάλι: Γεια σας. Ευχαριστούμε πάρα πολύ που αποδεχτήκατε την πρόσκληση να μας δεχθείτε στο γραφείο.

Κουβέλης: Κι εγώ σας ευχαριστώ για την πρόσκληση.

Κάλι: Να ξεκινήσουμε τις ερωτήσεις οι οποίες είναι των αναγνωστών μας. Η πρώτη ερώτηση γίνεται από τον Άγνωστο Χ, ο οποίος ενδιαφέρεται να μάθει αν είστε υπέρ του διαχωρισμού των ναρκωτικών σε σκληρά και μαλακά κι επιπλέον εάν είστε υπέρ της αποποινικοποίησης των ναρκωτικών ουσιών.

Κουβέλης: Είμαι υπέρ του διαχωρισμού των ναρκωτικών ουσιών κυρίως σε ότι αφορά την ποινική αντιμετώπιση. Είναι μία πάγια θέση την οποία εδώ και πολύ καιρό διατυπώνω. Και θεωρώ ότι η ποινικοποίηση σε τίποτα δεν εξυπηρετεί, αντίθετα διαμορφώνει συνθήκες περεταίρω αρνητικής αντιμετώπισης του προβλήματος των ναρκωτικών ουσιών. Υπερασπίζομαι ακόμη την άποψη και έχω καταθέσει σχετική πρόταση στη Βουλή για τη λεγόμενη κρατικούγειονομική παρέμβαση στο χώρο των ναρκωτικών. Πράγμα που σημαίνει ότι μπορεί ο κάθε τοξικοεξαρτημένος σε κατάλληλα διαμορφωμένο θεραπευτικό κέντρο κι εκεί εφόσον διαπιστώνεται η τοξικοεξάρτησή του να μπορεί να λαμβάνει την ουσία σε ελεγχόμενη δόση ή και σε υποκατάστατη μορφή. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να φέρουμε τον χρήστη πλησιέστερα στην κρατικούγειονομική αντίληψη, να βρεθεί δηλαδή μπροστά στον κατάλληλο επιστήμονα, στο γιατρό, στον κοινωνιολόγο, στον ψυχολόγο κι αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να αποσπάσουμε τον τοξικοεξαρτημένο από τη θανατηφόρα αγκαλιά του εμπόρου ναρκωτικών ουσιών. Κι αυτό θα αποτελεί μια πρώτη απάντηση στην αντιμετώπιση όσο και στην πάταξη της εμπορίας των ναρκωτικών ουσιών. Θεωρώ ότι το μοντέλο της καταστολής που έχει ακολουθηθεί μέχρι τώρα στον τόπο μας, έχει διαγράψει την τροχιά του, έχει εξαντλήσει τα όριά του, και δεν έχει φέρει αποτελέσματα. Γι αυτό κι υπερασπίζομαι την άποψη ότι η αντιμετώπιση των ναρκωτικών ουσιών πρέπει να είναι πολυεπίπεδη, με διάφορες διαδικασίες και διάφορες μεθόδους. Μια από τις μεθόδους την οποία επίμονα υποστήριξα για να εισπράξω τότε φοβερές αντιδράσεις, ήταν η λεγόμενη διαδικασία της υποκατάστασης. Επιτέλους η διαδικασία της υποκατάστασης έχει υπάρξει ως διαδικασία, βεβαίως έχουν υπάρξει τεράστια προβλήματα, είναι εξαιρετικά μεγάλες οι λίστες αναμονής στη διαδικασία της υποκατάστασης. Επαναλαμβάνω όμως ότι η διάκριση των ναρκωτικών πρέπει να έχει σχέση με την ποινική αντιμετώπιση. Δεν είναι δυνατόν αυτός που κάνει χρήση για τον εαυτό του και μόνο και δεν έχει σχέση με την εμπορία να αντιμετωπίζεται ως κατηγορούμενος, πολύ περισσότερο από την ώρα που διαπιστώνουμε πως η ποινική καταστολή δεν βοήθησε στην αντιμετώπιση των ναρκωτικών ουσιών. Και θα έλεγα εκείνο που χρειάζεται είναι να αναπτυχθεί κυρίως η διαδικασία της πρόληψης. Τα αίτια που γεννάνε την επιλογή χρήσης των ναρκωτικών ουσιών πρέπει να αντιμετωπιστούν. Και είναι αίτια και ατομικά και κοινωνικά, και προς την κατεύθυνση αυτή οφείλουμε χωρίς ναρκοφοβίες, χωρίς προκαταλήψεις να αντιμετωπίσουμε το φαινόμενο.

Καρπίδης: Προφανώς. Εντάξει, τα προβλήματα είναι κυρίως κοινωνικά και κατά δεύτερον και ατομικά. Συμφωνώ σε αυτό. Όμως το παράδειγμα του τσιγάρου, το

οποίο δεν είναι ποινικοποιημένο στην Ελλάδα, δείχνει ότι ευρέως παντού είναι ένα must, ο οποιοσδήποτε καπνίζει. Οι μη καπνιστές οι οποίοι θα έπρεπε να είναι και πιο υγιείς έχουν γίνει μια μειοψηφία. Μήπως λοιπόν καταλήξουμε μετά την αποποινικοποίηση σε ένα κράτος «μαστουρωμένο» για να το πω και πιο λαϊκά;

Κουβέλης: Όχι. Διότι εδώ έχουμε δεδομένα από άλλες χώρες όπου η ποινικοποίηση δεν είναι παρούσα και είναι άλλης τάξεως ζήτημα να αντιμετωπίσουμε με την ποινική καταστολή την εμπορία και τελείως διαφορετικό ζήτημα να αντιμετωπίσουμε τον χρήστη ως ποινικά ελεγχόμενο. Είναι δύο διαφορετικά ζητήματα. Και επικαλέστηκα το παράδειγμα άλλων ευρωπαϊκών χωρών που η ποινικοποίηση για το χρήστη δεν υπάρχει – βεβαίως υπάρχουν κάποιες διαδικασίες ελέγχου για τους χώρους χρήσης- ,εκεί έχει περιοριστεί σημαντικά η εγκληματικότητα κι έχει αναδειχθεί κι ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα αντιμετώπισης των αιτιών, τόσο σε προσωπικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο, που διαμορφώνουν συνθήκες ολίσθησης στη χρήση των ναρκωτικών ουσιών.

Κάλι: Ήταν πολύ σαφείς οι θέσεις σας. Θα προχωρήσουμε στην ερώτηση του ίδιου αναγνώστη. « Ο Συνασπισμός υπερασπίζεται τη δημόσια και δωρεάν παιδεία. Όμως πρόσφατα ήρθε στη δημοσιότητα ένα έγγραφο του ευρωκοινοβουλίου στο οποίο ο κύριος Παπαγιαννάκης, ευρωβουλευτής του Συνασπισμού, υπογράφει στην προώθηση ενός Ενιαίου Χώρου Ευρωπαϊκής Εκπαίδευσης και στην αναγκαιότητα επίστευσης της διαδικασίας της Μπολόνια. Δε θεωρείτε ότι αυτά έρχονται σε σύγκρουση;».

Κουβέλης: Τα ζητήματα της εκπαίδευσης πρέπει να σας πω ότι ανήκουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα του κάθε κράτους-μέλους της Ε.Ε. Είναι από τα θέματα τα οποία δεν υπόκεινται στην αποφασιστική ρύθμιση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως οντότητας θεσμικής. Βεβαίως η κάθε χώρα μπορεί με τους δικούς της όρους να καθορίζει τα ζητήματα της εκπαίδευσης, όσο και της παιδείας που είναι μια ευρύτερη έννοια από την εκπαίδευση, και δε μπορεί καμιά Ε.Ε. να παρέμβει στο χώρο αυτό. Με την προϋπόθεση ότι η Ελλάδα θα θελήσει να υπερασπιστεί το δικαίωμά της στον αυτόνομο καθορισμό των στοιχείων της εκπαίδευσης. Δε γνωρίζω την πρωτοβουλία του τότε ευρωβουλευτή, του Μιχάλη Παπαγιαννάκη. Εκείνο όμως που πρέπει να σας πω, είναι η άποψή μου. Κι η άποψή μου είναι ότι ο χαρακτήρας της παιδείας πρέπει να είναι δημόσιος, να είναι δωρεάν, να είναι υποχρεωτική δωδεκάχρονη εκπαίδευση και βεβαίως να έχουμε αλλαγή του εκπαιδευτικού συστήματος, έτσι ώστε η πρόσβαση στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης να είναι ευχερής. Αυτό όμως προϋποθέτει ότι θα πρέπει να αλλάξει και η δομή τόσο της στοιχειώδους όσο και της μέσης εκπαίδευσης προκειμένου η εκπαίδευση να λειτουργεί με έναν καθολικό τρόπο. Να εκπαιδεύει, να μορφώνει, με αποτέλεσμα αν συντρέξουν αυτές οι προϋποθέσεις και αυτοί οι όροι, τότε η πρόσβαση στην Ανώτατη Εκπαίδευση να είναι χωρίς δυσκολίες. Στην Ελλάδα συμβαίνει το παράδοξο, να έχουμε μια στενή είσοδο πια στην Ανώτατη Εκπαίδευση όπου δύσκολα εισέρχεται κάποιος και να έχουμε εξαιρετικά μεγάλο το άνοιγμα εξόδου στην ανώτατη εκπαίδευση. Θέλω με άλλα λόγια να πω ότι η Ανώτατη Εκπαίδευση δεν πρέπει μονοσήμαντα να αντιμετωπίζεται, αλλά πάντοτε σε συνδυασμό με τις δομές και το περιεχόμενο της προηγούμενης εκπαίδευσης που είναι η εκπαίδευση από το νηπιαγωγείο, το γυμνάσιο και το λύκειο.

Καρπίδης: Ναι, όμως η διακήρυξη της Μπολόνια ήταν στην κατεύθυνση να υπάρχει ένας ενιαίος φορέας, ένα ενιαίο σύστημα για την Ευρώπη, αν όχι άμεσα, μετά τη

σύγκληση και μετά από άλλα γεγονότα κι άλλες διεθνείς συμβάσεις, όπως θα είναι το ευρωσύνταγμα. Τελικά, η δικήρυξη της Μπολόνια είναι ενάντια στη δημόσια και δωρεάν παιδεία ή όχι.

Κουβέλης: Όχι κατ' ανάγκη. Εκείνο που κυριαρχεί στον ευρωπαϊκό χώρο είναι ο δημόσιος χαρακτήρας της δημόσιας εκπαίδευσης. Η συντριπτική πλειοψηφία των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων ανήκουν στο δημόσιο τομέα. Είναι ελάχιστα τα πανεπιστήμια, τα οποία έχουν ιδιωτικό χαρακτήρα. Και μάλιστα όχι ιδιωτικό χαρακτήρα όπως τον γνωρίζουμε στην Ελλάδα, γιατί τα περισσότερα από αυτά –κι επαναλαμβάνω, είναι εξαιρετικά λίγα- προέρχονται από παλαιές σχολές με τη μορφή των κληροδοτημάτων. Στην μετεξέλιξη τους απέκτησαν έναν ιδιότυπο χαρακτήρα όπου, βέβαια μπορεί να φέρουν την ταμπέλα του ιδιωτικού τομέα, αλλά παράλληλα έχουν τη μεγάλη υποστήριξη του δημόσιου. Η Μπολόνια και η σχετική συμφωνία αποτελεί μία αφετηρία, αλλά δεν εξειδικεύει. Κατά συνέπεια η Ελλάδα έχει υποχρέωση, και αν θέλετε με αφετηρία τη συμφωνία της Μπολόνια να μπορέσει να καταθέσει τις δικές της προτάσεις έτσι ώστε στον ενιαίο ευρωπαϊκό εκπαιδευτικό χώρο να έχουμε ως κυρίαρχο στοιχείο το δημόσιο χαρακτήρα της παιδείας και μάλιστα ένα χαρακτήρα που δε θα επιτρέπει να υποτάσσεται η παιδεία, όσο και η εκπαίδευση στους νόμους μιας ασύδοτης αγοράς η οποία τα τελευταία χρόνια θέλει να εισβάλλει δυναμικά στο χώρο της εκπαίδευσης.

Καρπίδης: Μάλιστα. Έχω κάποιες μικρές ενστάσεις. Για το εξωτερικό, ότι υπάρχουν δημόσια κρατικά πανεπιστήμια τα οποία έχουν διδάκτρα, άρα μπορεί να είναι δημόσιος ο φορέας αλλά δεν είναι και δωρεάν. Αλλά νομίζω ότι το δεύτερο σκέλος, ότι η Ελλάδα μπορεί να δώσει άλλες κατευθύνσεις, με καλύπτει κατά ένα μεγάλο μέρος.

Κουβέλης: Ναι, και πρέπει να σας πω ότι ο ευρωπαϊκός χώρος κυριαρχείται από πανεπιστήμια στα οποία δεν υπάρχουν διδάκτρα. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση της Γαλλίας όπου όχι μόνο διδάκτρα δεν υπάρχουν αλλά αντίθετα υπάρχουν παροχές προς τους φοιτητές και τις φοιτήτριες που είναι εξαιρετικά σημαντικές. Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες στα γαλλικά πανεπιστήμια για παράδειγμα, εξασφαλίζουν κοινωνική ασφάλιση, είναι ασφαλισμένοι. Εξασφαλίζουν στοιχεία δωρεάν παιδείας τα οποία δεν υπάρχουν στην Ελλάδα. Εδώ στην Ελλάδα λειτουργούμε με ψευδώνυμα, μιλάμε για μία δημόσια παιδεία η οποία στη βάση της, στον πυρήνα της, δεν είναι δωρεάν παιδεία, αν λάβει κανείς υπόψη του ότι είναι μεγάλες οι δαπάνες οι οποίες γίνονται προκειμένου κάποιος να προετοιμαστεί και να εισαχθεί σε μια πανεπιστημιακή σχολή και σε ένα ΤΕΙ. Επομένως όταν λέμε δωρεάν παιδεία, μιλάμε για την αλλαγή της δομής της εκπαίδευσης, έτσι ώστε πράγματι η παιδεία να παρέχεται δωρεάν. Και όταν αναφέρομαι στο δημόσιο χαρακτήρα της ανώτατης εκπαίδευσης πρέπει να προσθέσω και να επισημάνω ότι δε με ικανοποιεί η στάθμη των σημερινών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Την ώρα που υπερασπίζομαι το δημόσιο χαρακτήρα της ανώτατης εκπαίδευσης, την ίδια ώρα καταθέτω την πρότασή μου όσο και την πολιτική μου διεκδίκηση για την αναβάθμιση της ελληνικής ανώτατης εκπαίδευσης.

Καρπίδης: Κατανοητό. Η επόμενη ερώτηση είναι από τον αναγνώστη talos και από το μπλογκ [histologion-gr.blogspot.com](http://histologion-gr.blogspot.com). Ρωτάει: καταρχήν, πιστεύετε ότι θα δημιουργήσει πρόβλημα στο Συνασπισμό η εκλογή εξωκοινοβουλευτικού προέδρου αυτή τη στιγμή. Τουλάχιστον έτσι γράφει, δε γνωρίζω αν το έχετε δηλώσει αυτό,

αλλά ρωτάει γιατί αυτό είναι πρόβλημα και τίθεται αυτή τη στιγμή προσυεδριακά, και δεν ήταν το ίδιο γεγονός πρόβλημα το 2004;

Κουβέλης: Μα, το 2004 εξελέγη κοινοβουλευτικός πρόεδρος, πρόεδρος που είχε την κοινοβουλευτική ιδιότητα, και δεν εξελέγη πρόεδρος ο Μιχάλης Παπαγιαννάκης που δεν είχε την κοινοβουλευτική ιδιότητα.

Καρπίδης: Νομίζω το ερώτημα είναι, ότι δεν είχε τεθεί θέμα **προσυεδριακά** να μην εκλεγεί ο Μιχάλης Παπαγιαννάκης, τελικά βγήκε κοινοβουλευτικός πρόεδρος, αλλά γιατί τότε δεν τέθηκε αντίστοιχο θέμα;

Κουβέλης: Εγώ σε κάθε περίπτωση αυτό το θέμα το θέτω, το έθεσα και το θέτω, διότι θεωρώ ότι η κοινοβουλευτική διάσταση του Συνασπισμού πρέπει να εκφράζεται και στο επίπεδο της προεδρίας του Συνασπισμού. Διαφορετικά φοβάμαι ότι υπάρχει το ενδεχόμενο αν δεν εξασφαλίζει την κοινοβουλευτική ιδιότητα ο νέος πρόεδρος του Συνασπισμού, να έχουμε τη δημιουργία περισσότερων του ενός κέντρων παραγωγής πολιτικής. Άλλο το κέντρο του Συνασπισμού ως κόμματος, άλλο κέντρο η κοινοβουλευτική ομάδα, και ένα τρίτο κέντρο το οποίο είναι ο χώρος συνύπαρξης των δυνάμεων της ριζοσπαστικής αριστεράς. Σε κάθε περίπτωση θεωρώ ότι θα προκύψει ένα θέμα λειτουργίας αυτών των δύο κέντρων.

Καρπίδης: OK. Κι από τον ίδιο χρήστη πάλι « Καταρχήν ο Συνασπισμός, από την ίδρυση του ήταν συνασπισμός πολλών τάσεων και είναι αναγκαία συνθήκη για να υπάρχει. Ποια είναι η κριτική σε όλες αυτές τις τάσεις που ενυπάρχουν στο Συνασπισμό; Τον έχουν ωφελήσει;».

Κουβέλης: Η αναγνώριση και η δυνατότητα και μάλιστα και με καταστατική πρόβλεψη της ύπαρξης και λειτουργίας ρευμάτων και τάσεων στο εσωτερικό του Συνασπισμού θεωρώ ότι είναι βασικό στοιχείο της δημοκρατικής εσωκομματικής του λειτουργίας. Βεβαίως οι τάσεις δεν πρέπει να λειτουργούν ως κόμμα μέσα στο κόμμα. Οι τάσεις πρέπει να δημιουργούν και να προωθούν ιδέες, απόψεις, να εμπλουτίζουν την πολιτική του κόμματος, να συνθέτουν και αυτό θεωρώ ότι είναι ένα προωθητικό στοιχείο. Βεβαίως είναι γεγονός ότι μέσα στη διαδρομή των ετών οι τάσεις δε λειτούργησαν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο στο εσωτερικό του κόμματος, με αποτέλεσμα, θυμηθείτε, να είναι έντονες οι πολιτικές στιγμές όπου η ελληνική κοινωνία μας χρέωνε αρνητικά με τη λεγόμενη πολυγλωσσία. Έχουμε διανύσει μια αρκετά μεγάλη απόσταση, έχουμε πληρώσει, έχουμε καταβάλει κόστος για την λειτουργία των τάσεων αλλά θεωρώ πως πρέπει να διανύσουμε και άλλη απόσταση για να κατακτήσουμε στο εσωτερικό του Συνασπισμού τη λειτουργία των τάσεων όπως λίγο πριν τις προανέφερα.

Καρπίδης: Ένα ερώτημα που είναι επόμενο, όμως θα βοηθήσει περισσότερο. Το πρώτο εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ έγινε το 2004 στις εκλογές. Τρεις μήνες αργότερα κατέβηκε στις εκλογές ο Συνασπισμός μόνος του γιατί υπήρχε διαμάχη μεταξύ των τάσεων.

Κουβέλης: Αν μου επιτρέπετε, όχι μεταξύ των τάσεων, μεταξύ των δυνάμεων που συγκροτούσαν τον ΣΥΡΙΖΑ τότε. Ενώ είχαμε καταφέρει την κοινή εκλογική κάθοδο στις εθνικές εκλογές, προέκυψαν προβλήματα και οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ δεν είχαν κοινή κάθοδο στις ευρωεκλογές. Να θυμίσω ότι ο Συνασπισμός είχε καταβάλει

δικούς του υποψήφιους ευρωβουλευτές αλλά άλλες δυνάμεις οι οποίες ανήκουν στο σημερινό ΣΥΡΙΖΑ, επέλεξαν να στηρίξουν ένα άλλο ψηφοδέλτιο και συγκεκριμένα ένα ενιαίο ψηφοδέλτιο, απαρτιζόμενο μόνο από γυναίκες.

Καρπίδης: Μπορεί να ισχύει αυτό, αλλά πως είναι σίγουρος ένας ψηφοφόρος του ΣΥΡΙΖΑ και όχι υποχρεωτικά του Συνασπισμού, ότι δε θα υπάρχουν πάλι αντίστοιχες διαμάχες και τελικά πως μπορεί ένας πρόεδρος του Συνασπισμού να αποφύγει τέτοιες συγκρούσεις που μπορεί να οδηγήσουν τελικά σε διάσπαση;

Κουβέλης: Συνθέτοντας και αντιμετωπίζοντας τα προβλήματα που μπορεί να υπάρχουν σε μία κοινή πορεία, δυνάμεων που δεν ανήκουν στο ίδιο κόμμα, αλλά που συγκροτούν ένα συμμαχικό σχήμα όπως είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Δεν υποστηρίζω ότι είναι εύκολη υπόθεση, όλα τα συμμαχικά σχήματα έχουν τις δυσκολίες τους. Βεβαίως έχουμε επιτύχει πολλά και σημαντικά πράγματα, η κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ έχει δώσει θετικά δείγματα γραφής αναφορικά με την ενοποιημένη πολιτική συμπεριφορά, αλλά δεν έχουν τελειώσει όλα τα ζητήματα, πάντα υπάρχει το ενδεχόμενο της ανάδειξης προβλημάτων με το δεδομένο ότι έχουμε μια προγραμματική πολιτική συμφωνία και δεν είμαστε ένα ενιαίο κόμμα.

Καρπίδης: Θεωρείτε ότι θα μπορέσει τελικά ο ΣΥΡΙΖΑ να καταλήξει σε ένα ενιαίο κόμμα, όπως είναι ο Συνασπισμός;

Κουβέλης: Ενιαίο κόμμα; Θεωρώ ότι είναι πρόοδος να προωθήσει κάποιος την ενοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ σε ένα ενιαίο πολιτικό μόρφωμα. Και θα έλεγα ότι ίσως δε χρειάζεται επί του παρόντος. Πρέπει να διανυθεί μια μεγάλη πορεία, με απόλυτο σεβασμό στα ιδιαίτερα πολιτικά και ιδεολογικά χαρακτηριστικά του κάθε μέρους που συγκροτεί τον ΣΥΡΙΖΑ, και βεβαίως το ζήτημα της ενοποίησης είναι ανοιχτό.

Κάλι: Το επόμενο θέμα έχει να κάνει με την ιδεολογικοπολιτική σύγκρουση με αφορμή το βιβλίο ιστορίας της ΣΤ' δημοτικού, το οποίο φυσικά μας προβλημάτισε όλους. Η ακροδεξιά βρήκε την ευκαιρία να φορέσει το κοστούμι του τιμητή ενώ αντίθετα ο Συνασπισμός και το πιο μεγάλο μέρος της αριστεράς δεν άσκησε κριτική στάση. Τελικά πιστεύετε ότι ο Συνασπισμός ή γενικά η αριστερά μπορεί να συμπορεύεται με τις αναθεωρητικές προκλήσεις της σημερινής εξουσίας;

Κουβέλης: Η αριστερά οφείλει να είναι ανοιχτή και πρέπει να συγκρούεται και με τον πολιτικό και τον κοινωνικό συντηρητισμό. Και μια και αναφέρεστε στο συγκεκριμένο βιβλίο πρέπει να σας πω την άποψή μου ευθέως και πολύ καθαρά. Πέρα από επιμέρους ατέλειες οι οποίες πράγματι θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν, θεωρώ ότι αυτό το βιβλίο τελικά οδηγήθηκε στην ασφυξία των συμπληγμάτων της κομματικής αντιπαράθεσης μέσα στην ελληνική κοινωνία και θεωρώ ότι ήταν λάθος που αποσύρθηκε αυτό το βιβλίο. Απλώς πάνω στο βιβλίο αυτό επενδύθηκαν εθνικισμοί, εθνοκεντρισμοί και κομματικές αντιπαλότητες που σε κάθε περίπτωση δεν είχαν σχέση με το περιεχόμενο ενός εκπαιδευτικού.

Καρπίδης: Η ΚΟΕ, που είναι μέλος του ΣΥΡΙΖΑ, είχε κάνει κι εκείνη κριτική στο βιβλίο. Και εν τέλει το ερώτημα είναι, εάν στις επόμενες αναθεωρητικές τάσεις της ιστορίας θα πρέπει να επιλέξουμε συμπόρευση με τις κυβερνητικές επιλογές ή να βρεθούμε πάλι σε κριτική θέση. Είναι περίπου το ίδιο ερώτημα και εάν εξαιρέσουμε το συγκεκριμένο βιβλίο, θα ήθελα μια γενικότερη τοποθέτηση επί των

αναθεωρητικών τάσεων στην ιστορία. Και να βάλω κι ένα θέμα, αυτό που έλεγε το ΚΚΕ, ότι το βιβλίο δε το κρίνουμε στη βάση του εθνικισμού, πολλά ζητήματα όπως το θέμα με τη Σμύρνη, για το οποίο γραφόταν ότι έγινε συνωστισμός, είναι ζητήματα που θα μπορούσαν να διορθωθούν. Όμως η βάση του βιβλίου διαπνεόταν από ένα πνεύμα κοσμοπολιτισμού, και προκειμένου να μην αναπτύσσονται έχθρες μεταξύ των λαών, προχωρήσαμε σε αναθεώρηση ιστορικών γεγονότων. Κάτι τέτοιο το θέλουμε ή όχι;

Κουβέλης: Η ιστορία πρέπει να υπάρχει και να γράφεται με απόλυτη ειλικρίνεια και επιστημονικότητα, προκειμένου και να διδάσκει και όχι να αφορίζει. Είναι τελείως διαφορετικό ζήτημα η καταγραφή της ιστορικής αλήθειας και απόλυτα διαφορετικό θέμα μέσα από την ιστορία να τροφοδοτείς εθνοκεντρισμούς και να γίνεσαι παραγωγός αντιπαλότητας που δεν έχει σχέση με τη συνεργασία και την ειρήνη ανάμεσα στους λαούς. Η ιστορία έχει τη δική της παρουσία, διαμορφώνει στοιχεία δυναμικής, αλλά αυτή η δυναμική και το λέω με πολιτική βεβαιότητα, πρέπει να είναι η πολιτική της συνεργασίας και της ειρήνης.

Καρπίδης: Μάλιστα. Το δεύτερο ερώτημα από τους «Πόντιους κι Αριστερούς» που κάνουν το θέμα. Έχουν αναγνωριστεί από την Ε.Ε. οι γενοκτονίες των χριστιανών της Ανατολής, Ποντίων, Αρμενίων κτλ. Θα βρεθείτε στο πλευρό των συλλόγων που κυνηγούν τη διεθνή αναγνώριση ή θα είστε στο πλευρό αυτών που θέλουν να αποσιωπήσουν τις γενοκτονίες;

Κουβέλης: Η αναγνώριση των γενοκτονιών είναι αναγκαία λόγω του ότι είναι μια ιστορική καταγραφή. Βεβαίως η αναγνώριση των γενοκτονιών δεν πρέπει να γίνεται μνημόσυνο μίσους αλλά πρέπει να είναι εφιαλτήριο μνήμης για την αποτροπή των γενοκτονιών. Αυτή είναι η πάγια θέση μου, αυτό έχω υποστηρίξει και για την περίπτωση της αναγνώρισης της γενοκτονίας των Αρμενίων, στην οποία μάλιστα πρέπει να σας πω ότι πρωτοστάτησα μέσα και έξω από τη Βουλή και θα ήθελα με την ευκαιρία αυτή να σας πω ότι είμαι ο πρόεδρος της κοινοβουλευτικής ομάδας φιλίας του ελληνικού κοινοβουλίου με το κοινοβούλιο της Αρμενίας. Η γενοκτονία λοιπόν και η αναγνώριση είναι αναγκαία, αλλά όχι ως μνημόσυνο μίσους αλλά ως εφιαλτήριο για τη διαμόρφωση συνθηκών σε διεθνές, σε παγκόσμιο επίπεδο για την αποτροπή παρόμοιων εγκληματικών συμπεριφορών που προσβάλλουν τον πολιτισμό του τόπου, του παγκόσμιου τόπου, και διαμορφώνουν συνθήκες κακής εξέλιξης της κοινής πορείας των λαών στο πλαίσιο της παγκόσμιας κοινότητας.

Κάλι: Θα ήθελα να μας πείτε τώρα ποιες θεωρείτε ως προϋποθέσεις αν αυτές υφίστανται για μελλοντική συνεργασία του ΣΥΡΙΖΑ με το ΠΑΣΟΚ ή του ΣΥΡΙΖΑ με το ΚΚΕ.

Κουβέλης: Δεν υπάρχουν προϋποθέσεις συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ για τη διαμόρφωση της λεγόμενης κεντροαριστεράς. Δεν έχουμε προγραμματικές συμφωνίες. Αντίθετα έχουμε μεγάλες διαφορές σε στρατηγικής σημασίας θέματα τα οποία έχουν την άμεση αντανάκλασή τους και στην ασκούμενη πολιτική. Όπως επίσης έχουμε και μεγάλες διαφορές και με το ΚΚΕ. Διαφορές που αναφέρονται στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας, διαφορές που συνδέονται με τη λειτουργία της οικονομίας, του κράτους, τη λειτουργία των κοινωνικών δικαιωμάτων και των ατομικών ελευθεριών. Εάν διαμορφωθούν συνθήκες προγραμματικών συμφωνιών είναι άλλης τάξεως ζήτημα. Εκείνο όμως σήμερα που μπορεί να συμβεί και είναι

αναγκαίο είναι η ύπαρξη κοινής πολιτικής δράσης και με το ΠΑΣΟΚ και με το ΚΚΕ για θέματα στα οποία υπάρχει κοινός πολιτικός στόχος. Η κοινή δράση για αυτά τα ζητήματα στα οποία υπάρχει κοινός πολιτικός στόχος διαμορφώνει συνθήκες αποτελεσματικότερης απόκρουσης της νεοφιλελεύθερης συντηρητικής πολιτικής.

Καρπίδης: Κάτι πάνω σε αυτό. Καταρχήν νομίζω ότι την κυβέρνηση αυτή η πλειοψηφία του κόσμου δεν την εμπιστεύεται καθόλου. Η αντιπολίτευση μέχρι τώρα δεν βλέπω να έχει κάνει κάποια πρόταση μομφής σύσσωμη. Θα μπορούσε να υπάρχει μια συνεργασία ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ-Συνασπισμού για κατάθεση πρότασης μομφής μέσα στο κοινοβούλιο;

Κουβέλης: Η πρόταση μομφής βεβαίως μπορεί να υπάρξει ως ένα ενδεχόμενο κοινής πολιτικής δράσης, για την οποία λίγο πριν σας μίλησα. Πρέπει όμως να ξέρετε ότι η πρόταση μομφής πρέπει να εξασφαλίσει την πλειοψηφία του κοινοβουλίου. Και η πλειοψηφία του κοινοβουλίου σήμερα ανήκει στη Νέα Δημοκρατία. Μία πρόταση μομφής η οποία κατατίθεται για να απορριφθεί, δεν είναι χρήσιμη. Γιατί έχει αποδειχθεί μέσα στην κοινοβουλευτική εμπειρία όσο και κοινοβουλευτική ιστορία, ότι πολλές φορές οι προτάσεις μομφής συσπειρώνουν την κυβερνητική πλειοψηφία.

Καρπίδης: Μάλιστα. Θα σας ευχαριστήσω πάρα πολύ που αποδεχθήκατε την πρόσκληση και μας δεχθήκατε εδώ, να σας ευχηθώ καλή επιτυχία κι ελπίζω να τα ξαναπούμε σύντομα.

Κουβέλης: Στη διάθεσή σας. Ευχαριστώ για άλλη μια φορά.